

Dvylika laiptelių

Mano sėkmės istorija prasidėjo mokykloje

Sveiki, aš esu Vaineta, ir galiu tvirtai pasakyti, jog būtent Kovo 11-osios vidurinėje mokykloje prasidėjo mano sėkmės istorija.

Šios mokyklos bendruomenė visada suprato, jog mokykla nėra tiesiog švietimo sistemos įstaiga, paverčianti moksleivius pilka mase. Būtent čia visuomet buvo sudaromos galimybės ieškoti savęs ir skatinamas visapusiškas kiekvieno tobulėjimas. Taip ir aš nuo pat pirmosios dienos mokykloje ieškojau savęs – kūriau, piešiau, šokau, vaidinau... Daugelis veiklų leido suprasti, ko tikrai nesugebu ir kur norėčiau toliau tobulėti. Manau, jog esminį lūžį pasiekiau šeštoje klasėje įsijungusi į mokinių savivaldą. Pirmiausia, čia išbandžiau save visai kituose vaidmenyse, nei teko iki tol: organizavau renginius, kalbėjau prieš auditoriją, vadovavau komandai. Būtent veikdama mokinių savivaldoje supratau, kas esu iš tiesų. Ir čia nesustojau. Nors mūsų mokykla ir labai maža,

nors mūsų čia mokėsi nedaug, visad norėjau, jog mūsų balsas būtų išgirstas plačiau. Todėl atstovaudama mokyklai pradėjau veikti miesto, o vėliau ir šalies lygmeniu. Tai ir buvo mano „arkliukas“.

Tačiau ką iš tiesų man suteikė galimybė mokytis šioje mokykloje? Pirmiausia, supratau, kaip svarbu yra visapusiškai tobulėti. Vien pamokose neįmanoma visko išmokyti. Visuomeninė veikla kartais išmoko daugiau. Būtent po pamokų ir įgijau įgūdžių, kuriuos šiandien laikau vertingiausiaisiais. Inicijatyvumas, lyderystė, viešasis kalbėjimas, organizuotumas. Tai tik dalis jų. Nes itin svarbu paminėti ir kitą dalyką. Būtent veikdama mūsų mokyklos mokinių savivaldoje iš tiesų supratau, kas yra savivalda, kas yra demokratija. Atsakomybė ne tik už save, bet už visą bendruomenę, pokyčio siekimas, atstovavimas kitų interesams. Šios mūsų mokyklos vertybės ir formuoja jaunąją

kartą.

Šiandien esu ISM Vadybos ir ekonomikos universiteto pirmo kurso studentė. Galimybę čia mokytis nemokamai turiu būtent todėl, jog būdama moksleive aktyviai dalyvavau visuomeninėje veikloje. Taip pat dirbu Kauno jaunimo organizacijų sąjungoje „Apskritasis stalas“. Šioje organizacijoje atstovauju viso Kauno jaunimo interesams. Dažnai tai tenka daryti ne tik regioniniu, bet ir nacionaliniu bei tarptautiniu lygmenimis. Kur viso to išmokau ir kur buvo pradžia? Vėlgi- mokykloje. Tačiau svarbiausias man dalykas šiandien – esu laiminga.

Kai manęs kas nors paklausia, kur mokiausi, visuomet su pasididžiavimu atsakau – Kovo 11-osios vidurinėje mokykloje. Mokykloje, kuria visad didžiuosiuos ir kuri man leido tapti tokia, kokia esu dabar.

Vaineta Parnaruskaitė

Visada siekite savojo tikslo

Sveiki, aš esu Agnė Papiirtytė. 2002 metais nusprendžiau pakeisti mokyklą, nes norėjau mokytis draugiškesnėje ir skatinančioje mokytyje aplinkoje, kurią užtikrinti mano buvusi mokykla negalėjo. Naująją mokyklą tapo — Kovo 11-osios vidurinė mokykla.

Aš visada buvau gerąja prasme labai hiperaktyvi ir viskuo besidominti moksleivė. Įvairi užklausinė veikla lydėjo mane nuo pirmųjų dienų jau vaikų darželyje, nors didžiausiu prioritetu visada buvo mokslai. Man visada labiausiai patiko istorijos, lietuvių, anglų ir rusų kalbų pamokos. Niekada nemėgau matematikos, tačiau, kaip bebūtų keista, matematikos žinios, įgytos mokykloje, tapo stipriu pamatu tolesnėms studijoms universitete.

Niekada ilgai nesvarsčiau, ką norėčiau studijuoti. 2008 metais net nedvejodama pasirinkau finansų vadybos pakraipą. 2010 metais sėkmingai užbaigusi studijas ir įgijusi bakalaurą laipsnį Kauno Technologijų Universitete pradėjau svarstyti galimybę paieškoti laimės svetur.

Galimybė išvykti į užsienį pasitaikė labai netikėtai ir neplanuotai. Ilgai nesvarstydama susikroviau lagaminus ir išvykau į Austriją. Žinoma, kalbos nemokančios jaunos specialistės čia niekas nelaukė išskėstomis rankomis, vienintelis būdas atkreipti galimų darbdavių dėmesį į save buvo baigti studijas užsienyje. 2011 metais po sėkmingo interviu Lichtenšteino universitete buvau priimta į bankininkystės ir finansų vadybos magistro studijas.

Nepaisant fakto, kad studijos buvo anglų kalba, mažose grupėse ir visa reikalinga mokomoji literatūra buvo prieinama universiteto bibliotekoje, studijos buvo labai intensyvios, krūviai - dideli, o egzaminus tekdavo išlaikyti iš pirmo karto (antras šansas buvo suteikiamas tik pateikus svarią priežastį, kodėl egzaminas nebuvo išlaikytas iš pirmo karto, o nešlaikius antrą kartą – studijos būtų baigtos). Pramokusi vokiečių kalbą ir studijoms įpusėjus, pradėjau intensyviai ieškoti asistentės darbo finansinėse įstaigose (Lichtenšteine gyvena šiek tiek daugiau nei 35 tūkstančių gyventojų, o įregistruotą yra net 17 bankų; tai labai patraukli šalis jauniems finansų specialistams).

Po daugiau nei 300 išsiųstų darbo paraiškų, 2012 metų spalio mėnesį gavau pakvietimą į darbo pokalbį Valartis banke. Sėkmingai praėjusi dar du papildomus etapus (anglų – rusų – vokiečių kalbos, bankininkystės, finansų vadybos testus ir išbandymų dieną), gavau darbo sutartį. 2013 metais sausio 6 dieną pradėjau dirbti institucinių ir privačių klientų asistente Valartis banke. Nepaisant to, kad iki rugpjūčio pabaigos teko ir dirbti, ir rašyti magistrinį darbą, nei darbas banke „nei studijos nuo to nenukentėjo. 2013 m. rugsėjo 27 dieną sėkmingai baigiau magistro

studijas, o nuo 2014 metų pradžios mano pareigos banke bus aukštesnės: nuo asistentės iki institucinių ir privačių klientų vadybininkės.

Austrijoje jau gyvenau ilgiau nei 3 metus, įvairių nutikimų (linksmų ir ne tokių linksmų) buvo daug. Laikui bėgant ir pramokusi kalbą, įgijau daug pažįstamų, sutikau daug įdomių žmonių, kurie buvo sužavėti mano gebėjimų, išsilavinimo, aktyvumo ir pozityvaus mąstymo. Ne pirmą kartą pasitvirtino tiesa, kad tai, kas tavęs nesužlugdo, padaro tave stipresnį.

Visada buvau atkakli ir aktyviai siekdavau tikslų, kuriuos užsibrėždavau. Kovo 11 – osios vidurinei mokyklai labiausiai esu dėkinga už skatinančią mokytyje aplinką. O labiausiai norėčiau padėkoti už tai, kad išmokė niekada nenuleisti rankų, kad ir kokiame situacijoje beatsidurtum, kad ir kokie sunkumai beužkluptų.

Agnė Papiirtytė

Lietuvos Atgimimo laikotarpis (1987 – 1990)

Pasaulio istorijoje- tai viena akimirka, tačiau mums kiekviena diena ir valanda yra labai svarbi. Daugelis žmonių, tų dienų liudininkų, tebegyvena, todėl svarbu fiksuoti jų prisiminimus.

Ne vienam žmogui šie metai pakeitė jų asmeninį gyvenimą. Lietuva gavo progą tapti vėl nepriklausoma valstybe ir įeiti į pasaulio demokratiškesnių valstybių šeimą. Tai metai, kai galėjome išskleisti Trispalvę, pradėjome giedoti himną ir kitas uždrautas giesmes. Tai metai, kai pradėjome kalbėti apie tremtį, atsirado pasididžiavimo jausmas, kad esame lietuviai. Tai metai, kai pasaulis iš naujo sužinojo apie Lietuvą ir kai mes pasakėme, kad norime būti laisvi...

Mūsų mokykla išleido prisiminimų knygą apie 1987-1990 metų įvykius. Prisiminimus rašė ir rinko mūsų buvę ir esami bendruomenės nariai, o taip pat žmonės, bendraujantys su mūsų mokyklos bendruomene. Mes esame labai dėkingi asmenims, kurie dalyvavo 1987 – 1990 metų įvykiuose ir maloniai sutiko pasidalinti prisiminimais, samprotavimais ar savo asmeniniu archyvu. Pateikiame keletą ištraukų

Suspauski tvirtai į saują,
Ką savo delne laikai,-
To neištrins ir per kraują
Iš delno jokie laikai,
Juk tavo lietuviškoj rankoj
Ir tavo delne gyva
Atsispindi – kaip gėlės ant lango –
Visa, atsimink, Lietuva...

Pirmasis lietuviškas atestatas. 1990 m.

1987 m. prasidėjo Lietuvos tautinis atgimimas. Tuo metu Lietuvai reikėjo vedlio. Ir juo tapo 1988 metais susikūrus Sąjūdis.

1990 m. Sąjūdis laimėjo rinkimus. 1990m. Kovo 11d. Aukščiausioji Taryba, vadovaujama profesoriaus Vytauto Landsbergio priėmė istorinį dokumentą- Lietuvos valstybės atstatymo aktą.

Tėvai pasakoją, jog pirmą kartą gyvenime juto tokį vidinį tautiečių susitelkimą, vienybę ir ryžtą. Pasipriešinimą, nepriklausomybę ir patriotizmą. Mąstymą apie savo šalį kaip apie visumą. Narsą. Nuostabią drąsą. Tų žmonių begalinis troškimas nusimesti Sovietų Rusijos pančius, net jei teks paaukoti gyvybę, padovanojo mums pačių didžiąsias dovanas- Laisvę (Vasaičių šeimos prisiminimai).

iš naujojo leidinio.

1989 gruodžio mėnesį vaikščiojau prie Karo muziejaus. Čia vyko sodelio atstatymo darbai. Ėjau pro šalį, mačiau iškastą duobę. Sužinojau, kad čia atstatomas paminklas „Žuvusiems už Lietuvos laisvę“. Kadangi visą savo gyvenimą stačiau židinius, taigi dirbti su akmenimis mokėjau. Pasižiūliau padėti. Dirbau du mėnesius iki paminklo atidarymo. Man buvo labai gera, atstatant paminklą „Žuvusiems už Lietuvos laisvę“. Aš tarsi tęsiau savo tėvelio darbus. 1934 metais jis dalyvavo statant muziejus sodelį. Paminklas 1989 vasario 16 dieną buvo atidengtas. Man buvo didelė šventė. Gavau lentelę, kad padėjau atstatyti paminklą. Žmonės būkite budrūs, nebūkite veršių banda. Lai pabunda jumyse karžygių Vytauto, Kęstučio, Algirdo dvasia. Lietuva buvo ir bus per amžius (Gediminas Egliniškis)

Tai buvo 1989 metų rugpjūčio mėnesio, 23 diena. Mes su draugės šeima iš Kauno išvažiavome apie 14 valandą. Nuvažiavome už Ukmergės, Vilniaus link. Važiojančių buvo labai daug. Daug žmonių važiavo autobusais, kiti su savo automobiliais. Mes stovėjome kelyje Ulmergė- Vilnius. Stovėjome visi susikibę rankomis, ir jauni, ir seni, ir vaikai. Virš galvų skraidė lėktuvai, iš kurio buvo mėtomos gėlės. Dar ir po kelių dienų keliuose kuriuose stovėjo žmonės, buvo daug gėlių. Tai buvo labai jaudinanti diena. Nieko panašaus nėra buvę. Trijų Baltijos šalių gyva žmonių grandinė nusitęsė nuo Vilniaus iki Talino (Ingrida Gudavičienė).

A. Jurevičiūtė su bendradarbiais. 1988 spalio 8 d. Šią dieną, po ilgų okupacijos metų, buvo pakelta Lietuviška Trispalvė.

Baltijos kelias

Kiekvienais metais mes, Kovo 11-osios mokiniai, stengiamės Vasario 16 –ąją paminėti išradingai bei įdomiai. Šiais metais dešimtokai, pasipuošę trispalviais marškinėliais, sudarėme Lietuvos vėliavą ir kartu su visais vieningai giedojome himną, dainavome M. Mikutavičiaus dainą „Pasveikinkim vieni kitą“, kurią lydėjo griausmingi plojimai, aidėję per visą mokyklą.

Reginio pabaigoje visi kartu skandavome MES MYLIME LIETUVA. Šis Vasario 16-osios rytas buvo kupinas be galo gerų, šiltų emocijų.

Talentingo kūrėjo viešnage

Vasario 24 dieną bibliotekos vedėjos I. Jurevičiūtė pakviestas mokykloje svečiavosi rašytojas,

režisierius, bardas, daugelio premijų laureatas Vytautas V. Landsbergis. Tą pačią dieną įvyko trys susitikimai su skirtingų klasių moksleiviais. Patys aktyviausi dalyviai ir klausytojai buvo pradinukai: jie nuoširdžiai įsitraukė į bendrą pasakos kūrimą, į kiekvieną svečio klausimą kildavo gausybė rankų. O kaipgi kitaip, juk mažiems labai įdomu buvo pamatyti savo

vaikystės knygų autorių. Turbūt kiekvienuose pradinukų namuose galima rasti knygų apie meškiuką Rudnosiuką, pelytę Zitą ar arklį Dominyką.

Kito susitikimo metu vyresnieji atidžiai klausėsi svečio pasakojimų, atliekamų dainų. Svečias pristatė du trumpametražius filmus, kalbėjo apie mūsų visuomenės

problemas ir skaudulius, įdomiai pasakojo apie savo kūrybą. Vyresniųjų klasių moksleiviai buvo aktyvūs klausėjai, jų

klausimai peraugo į diskusiją.

Susitikimas buvo labai įvairiapusiškas, kadangi ir gerbiamas svečias yra labai įvairiapusė, įdomi asmenybė. Džiaugiamės, jog turėjome progą pabendrauti su įdomiu kūrėju.

Europos pamoka

Vasario 25 dieną mokykloje vyko Europos pamoka, kurią vedė garbinga viešnia, charizmatiška asmenybė, europarlamentarė Laima Andrikienė. Pamokoje dalyvavo

vyresniųjų klasių mokiniai. Susitikimas prasidėjo klausimais, kiek šalių sudaro Europos Sąjungą, kada ji įkurta, kiek narių iš Lietuvos bus renkama į Europos Sąjungos Parlamentą.

Klausimai buvo tarsi įžanga į labai įdomų pasakojimą žmogaus, kuris tiesiogiai dalyvauja sprendžiant daugelį klausimų, svarbių Europai ir mūsų šaliai. Parlamentarė klausė ir kartu skatino mąstyti. Ji pabrėžė, jog dabartiniame globaliame pasaulyje Europos valstybės po vieną yra nekonkurencingos, todėl reikalinga stipri, vieninga Europos Sąjunga. Šiomet minėsime dešimtmetį, kai Lietuva buvo priimta į Europos Sąjungą, tad Lietuva turi būti lygiateisė jos narė, spręsti kartu svarbius klausimus, o ne stebėti, kaip sprendžia kiti.

Viešnia pateikė įdomių duomenų apie tai, koks yra parlamentarų amžiaus cenzas, pavadino Europos Parlamentą dramblių ringu, nes čia susirenka stipraus charakterio žmonės, puikūs savo srities specialistai, patyrę profesionalai, išmanūs ir komunikabilūs.

Parlamentarė atsakė į visus klausimus, ypač skatino mokytis užsienio kalbų, nes šiuolaikiniame pasaulyje be kelių užsienio kalbų sunku save išreikšti, siekti karjeros. Pamoka pralėkė žaibiškai, labai norėjosi pabendrauti ilgiau, kuo daugiau sužinoti apie Europos Sąjungą. Lauksime kito susitikimo su gerbiama europarlamentare.

Ar šiandien dar aktualūs Donelaičio pamokymai?

Turbūt kiekvienas lietuvis yra girdėjęs apie Kristijoną Donelaitį ir iš mokyklos laikų prisimena šiuos žodžius: „Jau saulėlė vėl atkdpama budino svietė...“. Tačiau ką mums šiandien reiškia šis rašytojas? Ar jo pamokymai „Metuose“ vis dar aktualūs šiuolaikiniam žmogui?

Nors dauguma lietuvių yra girdėję Kristijono Donelaičio vardą ir pavardę, tačiau čia jų žinios dažnai pasibaigia. Ne kiekvienas prisimena, kad tai buvo žmogus, parašęs pirmąjį lietuvišką grožinį kūrinį – „Metai“. Nemažai vaikų mokyklose nebenori mokytis ištraukos iš „Pavasario linksmybių“, nes autoriaus kalba jiems „neįkandama“. Bet juk Kristijonas Donelaitis yra mūsų, lietuvių, grožinės literatūros pradininkas, pastūmėjęs

tautiečius kurti ir rašyti lietuviškai. Ir, manau, kad kiekvienas save gerbiantis lietuvis turi žinoti savo kalbos šaknis ir jos puoselėtojus.

Kadangi Kristijonas Donelaitis buvo kunigas, svarbią vietą jo gyvenime užėmė pamokslų sakymas. Tai labai ryšku ir poemoje - kiekvienoje dalyje galima rasti po patarimą ar pamokymą. Dabar rašytojo tiesos yra ypač aktualios, nes dažnai žmonės užmiršta, kad reikia gyventi dorai, būti darbštiems, tvarkingiems, nesikeikti, negirtuokliuoti... Kai kas mano, kad žmogus yra pats sau viršininkas, nuo nieko nepriklauso ir gali daryti, ką tik nori. Taip atsiranda palaidos

moralės žmonių, kurie tingi dirbti, mąsto primityviai, nesiekia nieko aukštesnio. Vis dėlto, manau, kad dauguma iš mūsų suvokia, jog į šį pasaulį atėjo tam, kad taptų geresniais žmonėmis.

Šiandien Kristijonas Donelaitis man asocijuojasi su žmogumi, gynusiu savo šalį ir kalbą nuo svetimų kalbų įtakos. Didžiajam lietuvininkui rūpėjo tautos išlikimas, moralė, tikrosios amžinos vertybės. Kiekvienas turime prisiminti jį ir didžiutis tuo, kad šis žmogus buvo lietuvis. Jo teigiamos tiesos niekada nepasens ir kiekvienam, skaitančiam „Metus“, primins, kaip tapti geresniu žmogumi

Edita Majauskaitė 9a kl.

Padėsiu atkurti Lietuvos praeitį

Pirmą kartą buvau renginyje, kuriame buvo kalbama apie Sibirą, Lietuvos praeitį, dabartinį jaunuolių patriotizmą. Dalyvavome renginyje „Misija Sibiras“ KTU Vaižganto progimnazijoje su kitais moksleiviais iš Kauno.

Mus labai sudomino Dominyko „Misija Sibiras“ dalyvio, pasakojimas. Visas žygis, nuveikti darbai, nukeliauti atstumai mums parodė, kad Lietuvoje vis dar liko patriotiško jaunimo. Jų kelionės sąlygos buvo labai sunkios ir varginančios: maisto ir švaraus vandens stygius, daug kilometrų, nueitų pėsčiomis, nepalankus oras. Jie dirbo žmonių ir policijos sekami, stebimi, važiuo ne pailsėti, o atgaivinti Lietuvių prosenelių šaknis, pabendrauti su dar gyvais tremtiniais, kuo daugiau sužinoti apie lietuvius, jų gyvenimą, sąlygas ir papasakoti kitiems. Misijos dalyviai atgaivino kelias lietuvių-tremtinių kapinaites: iškirto medžius, aptvėrė tvora, pastatė aukštą kryžių, rodantį, kad čia ilsisi lietuviai.

Tikriausiai visiems buvo įdomus vaizdais, kai

„Misijos Sibiras“ dalyviai oro uoste bandė su savimi įsinešti aukštą kryžių. Tai darbuotojams sukėlė daug įtarimų. Galiausiai, nuvykus į savo kelionės vietą, juos pasitiko baisus oras. Kaimeliai buvo blaškomi vėjų ir audrų, virto medžiai. Bet lietuviai po kiekvienos audros ir blogo oro vis tiek ėjo siekti savo tikslo.

Į Lietuvą dalyviai grįžo kupini įspūdžių, prisiminimų iš buvusių tremtinių, pavargę, bet laiminga širdimi dėl įveiktų tikslų. Manau, kai užaugsiu, norėčiau būti „Misija Sibiras“ dalyve, norėčiau padėti atkurti Lietuvos praeitį.

Agnė Sukackaitė 8a kl.

Mano tėvynė

Mano tėvynė
Tėvyne tu mano,
Kokia tu graži.
Mane tu globoji,
O kartais baudi.

Vaikystė čia mano
Prabėgo gražiai.
Žaidžiau ir juokiausi,
Ir augau linksmai.

Domantas Račys 5a kl.

TU MANO ŠIRDYJE

Tėvyne, brangioji Tėvyne,
Tu esi mano širdyje.
Mūsų kraujas susigėrė į tave,
Kad būtume laisvi savo žemėje.

Tėvyne, tu mano Tėvyne,
Tu vienintelė mano širdy.
Tu esi ir bičių dūzgime,
Tu esi ir saulės šviesoje.

Aš girdžiu tave paukščių giesmėje,
Aš matau tave jūros bangoje,
Aš jaučiu tave šiltame vėjyje,
Tu amžinai liksi mano širdyje.

*Vaiva Balčiūnaitė, Mingailė Stančikaitė,
Ieva Milavičiūtė, Oriana Dukavičiūtė 5a kl.*

Myliu Lietuvą

Myliu aš savo brangią šalį,
Jinai visus priimti gali,
Visiems ji draugiška yra,
Tai štai kokia ji-Lietuva.

Mes Lietuvoj visi laimingi,
Nors čia ir pensija maža.
Bet ką jau čia bepadarysi,
Vis tiek tai MŪSŲ Lietuva.

*Brigita, Karina,
Akvilė, Rūta 5a kl.*

Gintaro lašelis

Lietuva miela kaip alyvos šakelė,
Kaip geltoni purienų laukai.
Ji maža kaip gintaro lašelis,
Kaip mėlyni lino žiedai.

Stiprūs buvom kovoj už tėvynę,
Todėl ir priešai jos nepamynė.
Čia mes esame laimingi,
Ir čia nieko mums nestinga.

*Gabija, Rugilė V.,
Rugilė G., Ignas 5a kl.*